

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Sárga cédula a harmadikon**

1. A ház csendes drogériája

Molnár Ildikó

Bálint egy bizonytalan félmosollyal és a „majd még beszélünk, Erzsébet néni” üres ígéretével igyekezett lerázni a gyanakvó öregasszonyt, majd szinte menekülve vette az irányt a lépcsőház felsőbb szintjei felé. Nem a saját lakásukba tartott, ahol Enci gyanútlanul pakolta a vacsorát, hanem a legfelső emeletre, a 12-es lakás irányába. A Vászoly utca 6. lakói ugyanis rég megtanulták, hogy ha az élet megoldhatatlannak tűnő adminisztratív vagy érzelmi akadályt gördít eléjük, nem a közös képviselőhöz, Fekete úrhoz fordulnak segítségért, hanem a csendes patikárusnőhöz, Kerekes Líviához.

Lívia, aki hivatalosan a megyei kórház megbecsült ápolónője volt, a szabadidejében egy egészen másfajta egészségügyi hálózatot üzemeltetett a bérház szürkeségében. A vékony falakon túli suttogások szerint nála nemcsak lázmérőt lehetett kérni kölcsön, hanem a legszigorúbb receptköteles nyugtatókat és altatókat is, amelyek diszkrétan, egy-egy nejlonzacskó mélyén cseréltek gazdát a folyosó sötétjében. Bálintnak most nagyobb szüksége volt erre a feketepiaci békére, mint eddig bármikor; a terhességi hír okozta pánik és a lebukás szele olyan szívritmuszavart produkált nála, amit egy sima citromfűtea már aligha orvosolhatott.

Amikor Bálint felért a harmadik emeleti fordulóhoz, majdnem belerohant Szabó Gáborba. Az autószerelő úgy festett, mint aki épp egy frontális ütközést élt túl: arca hamuszürke volt, és görcsösen szorított a zsebében egy ezüstös buborékfóliát. Gábor szintén Lívia törzsvásárlói közé tartozott. Számára a túlélést az a napi két szem szorongáscsökkentő jelentette, amely megóvta a hirtelen szívhaláltól, valahányszor a lépcsőházban megcsapta Etelka, a nyolcvanegy éves dr. Bordás András negyvenhat éves, gyanús múltú feleségének nehéz, olcsó parfümje. Gábor rettegett a nőtől, és még inkább attól, hogy a túlbuzgó felesége, Andrea egyszer rájön, miért költ a családi kasszából „autóalkatrészekre” gyanúsán kerek összegeket a 12-es lakás ajtaja előtt.

A két férfi egyetlen sokatmondó, büntudatos pillantást váltott egymással a folyosó sárgás fényében. Nem szóltak semmit – a Vászoly utcában a csend volt a legdrágább valuta, és a legfőbb garancia arra, hogy az ember másnap is nyugodtan ihassa meg a reggeli kávéját. Gábor gyors léptekkel megindult lefelé, míg Bálint halkán kopogtatott Lívia ajtaján, bízva abban, hogy a ház nem hivatalos drogériájában még maradt valami,

ami képes elnémítani a fülében lüktető, fojtogató vészharangokat.

2. Sárga cédula a harmadikon

Noé Dinamó

A lépcsőházi csendet kopogós, pattogós léptek zaja törte meg. Fekete Zoltán, a negyediki közös képviselő érkezett meg a harmadik emeleti fordulóra, kezében egy műanyag mappával és a ház házirendjének legújabb, pirossal kiemelt példányával. Tekintete azonnal Máté küszöb előtt felejtett, gigantikus futártáskájára szegeződött, amit a kimerült fiú alig pár perce dobott le a linóleumra.

– Ez közvetlen tűzvédelmi szabályszegés! – dörrent meg Fekete úr kimért, mégis szigorú hangja, miközben golyóstollával nyomatékosan a falra rögzített hirdetőtáblára bökött. – A menekülési útvonal eltorlaszolója rendkívüli bírságot von maga után! Nem érdekel az éjszakai műszakja, Molnár úr!

– Hagyjon már a hülyeségeivel! – csattant fel Erika, aki a félig nyitott ajtó mögül lépett ki, karján a feszült hangulattól nyugós kisbabával.

Máté csak szikrázó szemekkel meredt a közös képviselőre, szorosan ökölbe ránduló kézzel. A szomszédos ajtóból Réka is megjelent, s elégedetlenül fonva össze a karját, élesen vágott vissza:

– Inkább a szuterénnel foglalkozzon, ahelyett hogy minket zaklat! Lugosi Jenő megint egész éjjel az operaáriáit üvöltette odalent!

Fekete Zoltán azonban meg sem rebbent. Egy sárga figyelmeztető cédulát ragasztott Mátéék ajtófélfájára, kíméletlen pontossággal kiszámítva a papír szimmetriáját. A házban uralkodó feszültség szinte fizikai súllyal nehezedett a lakókra, miközben a lépcsőház sötétedő sarkaiból mindenki a másik hibáját leste.